

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-582/15

**Trestné konanie
proti
Gerritovi van Vemdeovi**

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal rechtbank Amsterdam)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v trestných veciach –
Vzájomné uznávanie rozsudkov – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Pôsobnosť – Článok 28 –
Prechodné ustanovenie – Pojem „vyhlásenie konečného rozsudku““

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (piata komora) z 25. januára 2017

1. *Súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2008/909 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach – Definície – Pojem rozsudok – Autonómny a jednotný výklad*

[Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909, článok 1 písm. a)]

2. *Súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2008/909 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach – Prechodné ustanovenia – Vyhlásenie členského štátu umožňujúce pokračovanie uplatňovania existujúcich právnych nástrojov pred nadobudnutím účinnosti rámcového rozhodnutia v oblasti odovzdávania odsúdených osôb – Podmienka – Pojem vyhlásenie konečného rozsudku – Rozsah*

[Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909, článok 1 písm. a), článok 3 ods. 1 a článok 28 ods. 1 a 2]

1. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 25, 26)

2. Článok 28 ods. 2 prvá veta rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii sa má vykladať v tom zmysle, že sa týka len rozsudkov, ktoré nadobudli právoplatnosť pred dátumom uvedeným dotknutým členským štátom.

Tento výklad potvrdzuje aj definícia pojmu „rozsudok“ uvedená v článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia. V tomto ohľade okolnosť, že tak tento článok, ako aj uvedený článok 28 ods. 2 odkazujú na „konečnú“ povahu dotknutého rozsudku, zdôrazňuje osobitnú dôležitosť na účely uplatnenia tohto posledného uvedeného ustanovenia, priznávajú nenapadnuteľnosť uvedeného rozsudku a v dôsledku toho dátumu, ku ktorému bola táto nenapadnuteľnosť nadobudnutá. Navyše, keďže pojmy „rozsudok“ a „vydanie [vyhlásenie – *neoficiálny preklad*]“ tohto rozsudku uvedené v článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia musia byť predmetom autonómneho a jednotného výkladu na území Únie, pôsobnosť

týchto pojmov, a v dôsledku toho aj tohto ustanovenia, nemôže závisieť ani od vnútroštátneho trestného konania štátu pôvodu, ani od konania vykonávajúceho štátu. V dôsledku toho sa musí vylúčiť taký výklad článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, podľa ktorého by jeho uplatnenie záviselo od dátumu, ku ktorému sa rozsudok považuje za „vyhlásený“ v zmysle dotknutého vnútroštátneho práva, nezávisle od dátumu, keď nadobudne právoplatnosť.

Nakoniec, pokiaľ ide o kontext, ako aj ciele sledované právnou úpravou, ktorej súčasťou je ustanovenie dotknuté vo veci samej, treba pripomenúť, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 45 až 48 svojich návrhov, že článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 predstavuje výnimku zo všeobecného režimu zakotveného v článku 28 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý stanovuje, že návrhy na uznanie rozsudku a výkon trestu prijaté po 5. decembri 2011 sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi v rámci výkonu tohto rámcového rozhodnutia. Prvé z týchto ustanovení sa musí teda ako výnimka zo všeobecného režimu vykladať doslovne.

Obmedzením počtu prípadov, ktoré sa naďalej riadia právnymi nástrojmi existujúcimi pred nadobudnutím účinnosti rámcového rozhodnutia 2008/909, a v dôsledku toho zvýšením počtu prípadov, ktoré podliehajú pravidlám prijatým členskými štátmi pri výkone tohto rámcového rozhodnutia, doslovný výklad článku 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia v tom zmysle, že toto ustanovenie sa týka len rozsudkov, ktoré nadobudli právoplatnosť najneskôr 5. decembra 2011, je najvhodnejší aj na zaručenie cieľa sledovaného uvedeným rámcovým rozhodnutím. Tento cieľ, ako vyplýva z článku 3 ods. 1 tejto smernice, spočíva v umožnení členskými štátom uznať rozsudky a vykonať tresty, ktoré ukladajú, s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdených osôb.

(pozri body 27 – 31, 33 a výrok)